

KOMMER DU IHÅG VAD DU ÅT TILL MIDDAG IGÅR?

EXAMENSRAPPORT
KAJSA RÖNNHOLM
KANDIDATPROGRAMMET I KERAMIKKONST
HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK
GÖTEBORGS UNIVERSITET 2018

HANDLEDARE: JENNIFER FORSBERG
EXAMINATOR: NIKE NILSSON FALKHOLT
KURSANSVARIG: DAVID CARLSSON

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

HDK

"Clay pots are good at sustaining the memory of marginalised social stories: they are our museum pieces and archaeological evidence."

- Claudia Clare

INNEHÅLL

- 8. ABSTRACT
- 10. INLEDNING
- 12. BAKGRUND
- 16. ÄRENDE
- 16. VARFÖR URNA?
- 17. URNAN ÄR MÄNSKLIG
- 18. BILDER PÅ URNORNA
- 26. VARDAGENS VIKTIGHET
- 28. HENRI MATSSE
- 30. BILDEN PÅ FORMEN
- 32. GRAYSON PERRY
- 34. TIDSDOKUMENTET
- 36. JEAN-BAPTISTE-SIMÉON CHARDIN
- 38. PROCESSEN
- 40. EDGAR DEGAS
- 42. BETTY WOODMAN
- 44. HEMMA HOS MAMMA OCH PAPPA
- 46. UNDER OSS LIGGER KUNGAR BEGRAVDA
- 48. KISSNÖDIG MEN INTE ENSAM
- 50. PÅ GOLVET STÅR DET HINKAR
- 52. AVSLUTANDE TANKAR
- 54. REFERENSLISTA

ABSTRACT

Som hantverkare utforskar jag tekniker och former. Jag jobbar med urnan som form och idé, och tänjer på min relation till dess skepnad. Jag utgår från den jämna symmetriska formen och jobbar vidare mot ojämnheter, rent figurativa former och abstraktioner. Storleken, ca en meter i höjd, samt den otvetydiga bruksassociationen som urnorna har är grundstommar i mitt arbete. Storleken ger mig en vid yta att måla på och plats för mina berättelser. Storleken gör även ett fysiskt intryck på dess beskådare, urnan blir en kropp som möter en annan kropp, tillsammans kan de relatera till varandra. Även om mina urnor saknar funktionen av att vara behållare för något, då de av praktiska skäl inte har någon botten, gör dess funktionella referens det ändå lättare för betraktaren att relatera till dem. Vi vet vad en urna är, vi vet vad den är till för. Vi känner dess form och behöver inte nödvändigtvis ifrågasätta den eller fundera över vad den är för något.

Som konstnär lyfter jag upp fröet från marken till mitt finger och verkligen ser på det. Jag hittar ögonblick ur vardagen, fryser dem i tiden och detaljstuderar dem. Jag gestaltar dem på mina urnor genom att måla med engober och genom att rista med knivar. Hur skiljer sig berättelserna åt, beroende av hur jag väljer att låta dem träda fram?

Som en filosof ställer jag frågor. Vem är jag och vilka är vi? Vem är jag i samhället och vem är samhället i mig? Genom leran undersöker jag världen vi lever i, genom att spegla förflutna händelser ur mitt liv. Jag djupdyker in i flyktiga ögonblick och detaljstuderar dem. De små frågorna i den lilla stunden förvandlas i och med stundens uppmärksammande till stora frågor. Jag är ute efter tankeprocesser, i mig och i andra, och inte nödvändigtvis svar.

INLEDNING

Att jobba med lera är att studera livet. Genom lera undersöker jag världen vi lever i genom att spegla förflutna händelser figurativt. Mina lerskildringar är mitt försök att förstå och att bevara dessa minnen. Jag är fascinerad av skala och betydelse. Vad är det att skala en potatis? En högst trivial handling som samtidigt kräver ett universum för att kunna äga rum. Jag vill undersöka de saker i livet vi tar för givet, och vad som händer när vi blir medvetna om dem. Genom att bevara minnen som ofta glöms bort, hoppas jag kunna berätta om en samtid i dåtiden, långt in i framtiden.

NYCKELORD:

Keramikkonst, konsthantverk, vardag, uppmärksammande, ögonblick, tidsdokument, urna, nutid, människa, kulturbärare.

BAKGRUND

För ett år sen blev min kärlek till stora volymer tydlig för mig själv. Det blev helt plötsligt löjligt tydligt att den storskaliga vägen är min väg. Den storskaliga vägen med de små berättelserna. Jag lärde mig att bygga stort genom att för hand slå ut stora lersjok, som jag sen byggde ihop staplade ovanpå varandra. En mäktig teknik med ett stilrent slutresultat. Urnorna jag byggde blev ståttigt högre, med släta och rena ytor. Ett år la jag ner på denna teknik och dessa urnor, och vilket år det var! Jag hittade mig själv som keramiker, genom dessa sex urnor. Och varje urna sprack.

Mina två första urnor exploderade under skröjen. Jag var för ivrig med att hinna bränna dom, och ugnen brände förbi programmet jag programmerat in på bara någon timme. Den långa uttorkningstiden i ugnen som behövdes för att driva ut den sista fukten ur leran byttes ut mot ett omvänt störtlopp – upp upp upp bar temperaturen. Den tredje urnan lossnade hela botten från. Fjärde, femte och sjätte urnan var fortfarande urnor även efter skröjen, men samtliga hade spruckit upp på flera ställen. Jag går in i det här projektet med en envishet och ett mål om att bygga urnor som håller. Jag vill lägga ner min tid på dem, och jag vill bli belönad i form av färdiga verk.

ÄRENDE

I det här projekt vill jag fortsätta med mina stora urnor. Men jag vill hitta en byggteknik som håller. Jag vill fördjupa mitt konstnärliga uttryck i mötet mellan yta och form. Undersöka vilka former jag kommer bygga och undersöka vilka vägar mitt målade uttryck kommer att ta. Att ge tid och plats för nya steg är viktigt, att inte jäkta utan istället vara närvarande i stunden. Jag vill våga prova uttryck jag inte provat förut. I det här projektet vill jag fortsätta berätta historier ur mitt liv, på ett experimenterande och utforskande vis.

VARFOR URNA?

Då för ett år sen när jag började bygga stort befann jag mig på Cardiff Metropolitan University i Wales. Där byggde jag pots, och det spelade ingen roll vilken form de hade. När jag kom till Sverige var jag tvungen att välja ett specifikt ord för mina pots, för svenskan har ingen jämförbar översättning av paraplybegreppet. Jag har fått välja mellan kärl, kruka, urna, vas och amfora. Av dessa begrepp tycker jag att urna har passat bäst, på ne.se beskrivs det så här "högt kärl för förvaring av vätska eller finkornigt material urspr. av keramik e.d., med två handtag och pip; äv. om sådant kärl anv. enbart som prydnad." (Nationalencyklopedin, 2018)

Mina urnor har inga handtag, men annars passar beskrivningen bra. Dock saknar ordet urna den där vardagliga tonen som pot har, och låter istället mer högtidligt. Högtidlighet är inget jag strävar efter, vilket gör att ordvalet urna skaver lite i mig. Men jag har ändå kommit fram till att det är det bäst lämpade ordet just nu. I framtiden kommer jag kanske att ändra mig.

URNAN ÄR MÄNSKLIIG

Sen 18 000 år före vår tideräkning har urnan varit närvarande i människans liv - där människan har funnits, där har också urnan funnits. Urnan har varit en vattenbärare, en traditionsbärare och en kulturbärare. I och med urnan har människor kunnat förvara mat och på så sätt kunnat leva ett bättre och längre liv. Jag ser urnan som en symbol för mänskligt liv genom tiden, och som en symbol för den mänskliga kroppen. Den har precis som oss en kropp med axlar och hals, och vi har alltid på den eller med den berättat om våra liv. Genom att måla på den har vi berättat om händelser och fabler, vardag och monarker. Vad som har gestaltats har berättat om människan, hur det har gestaltats har berättat om människan, med vilka material det gestaltats har berättat om människan.

Men även en urna i avsaknad av gestaltande motiv berättar om människan - oljespåren i dess skärva och fingeravtrycken i dess brända yttre berättar om människorna som tillverkade urnan och deras liv. Den berättar om människor som levt i grupp och delat på sina resurser, människor som visste hur att utvinna olja ur oliver och om människor som brukade jord och skördade säd.

Genom att använda mig av urnan har jag försökt styra den nutida betraktarens tankar. Jag har försökt undvika frågor som "Vad är det här? Vad är det för form? Varför är den här formen?" för att istället ge plats åt funderingar angående motiven som är gestaltade på dem.

Men det har också varit en trygghet för mig att utgå från urnan. När jag tänkt för mig själv att jag skulle kunna gå utanför den funktionella formen och istället bygga något abstrakt, har det på en gång funnits en röst i mig som genast upprört och obekvämt börjar säga "jaha nähä vad skulle det vara för form då varför skulle den få finnas vad skulle den göra för nytta vad är den bra för?". I urnan har jag känt mig trygg på grund av dess funktion. Även om mina urnor saknar just funktionen av att innehålla något, då de av praktiska skäl saknar botten. Men det är inte funktionen i sig som varit det viktiga för mig, det är idén om funktionen, att de relaterar till användning. De är som en slags schablon av urnan. Jag har tagit konceptet urna, och använt mig av det. Jag jobbar med urnan (och dess idé) för jag tror att den ger både mig och dess betraktare en hemvan trygg känsla att att veta vad det är vi betraktar.

VARDAGENS VIKTIGHET

Jag har tidigare studerat etnologi vid Uppsala Universitet (studiet av människan som kulturvarelse) och är väldigt intresserad av människans tillvaro i sin tid och omgivning. Jag tror att det finns mycket att lära om oss själva om vi tittar närmre på hur vår vardag ser ut; de små stunderna som vi kanske vanligtvis genomlever utan att riktigt notera. Det vardagliga och oreflekterade.

Mina motiv på urnorna söker jag bland fotografiska förlagor, från foton tagna av mig eller en vän. Jag väljer foton som slår an en sträng i mig. Vad i foton som kittlat mig och mitt intresse har varit olika – en placering, vinkeln på ett huvud, den frysta stunden mitt i rörelsen, kompositionen. Gemensamt har fotografierna och berättelsen av nu.

Ögonblickets flyktighet fascinerar mig, likaså mellanrum och vardag. Platsen mellan rörelsen, händelsen, medvetenheten och omedvetenheten. Att frysa mitt i. Det estetiska i det vaga. Små stunder och handlingar som passerar på rutin, obemärkta. Odramatiska men också extremt fullmatade med information om vad det innebär att vara en människa här och idag. Små stunder är stora stunder, och vardagen är viktig. Jag vill höja upp det lilla ögonblicket och ge det tid, kärlek och respekt. Och eftertanke.

Min önskan är att mina målningar på urnorna ska kommunicera med dess betraktare, säga dem något. Kanske ett igenkännande? Det finns något allmänmänskligt i vardagen, även om vardagen ter sig olik för alla. Somliga kan inte relatera till en keramikverkstad, andra kan inte relatera till ett uppdukat matbord. I mina bildval är människan och den mänskliga kulturen i fokus, men utifrån mitt livsperspektiv. Mitt livsperspektiv för att det är det perspektiv jag kan bäst, den historien jag kan berätta helt och fullt. Vardagen och ögonblicken är viktiga för mig, för det är dem som bygger upp mitt liv. Det är dem som bygger upp ditt liv också. Jag vill lära känna mitt liv och mina ögonblick, jag vill uppmärksamma dem för vad de är och påverka dem. Men mitt mål är inte att betraktaren ska se just min vardag - mitt mål är att betraktaren ska fundera över vardag. Vardag i allmänhet, sin egen vardag, kvinnan på busshållplatsens vardag, Beyoncés vardag. Alla är vi människor, och alla lever vi liv fyllda med stunder. Vilka stunder?

HENRI MATISSE

Jag vill hitta fröet på marken och lyfta upp det på mitt finger och verkligen se på det. Ta ett russin ur påsen och se just det, med alla dess berg och dalar och uttorkade flodbäddar. Hitta ögonblick ur vardagen, frysa dom i tiden, och detaljstudera dom. Hur ser fröet på mitt finger ut, och hur ska det göra för att börja växa? Hur håller händerna i besticken när dom ska skala potatis? Och vilka tankar finns i hennes huvud? Är tröjan hon bär skön att ha på sig? Och också: vad står det på lapparna som hänger på kylskåpet? Hur ser grytorna ut?

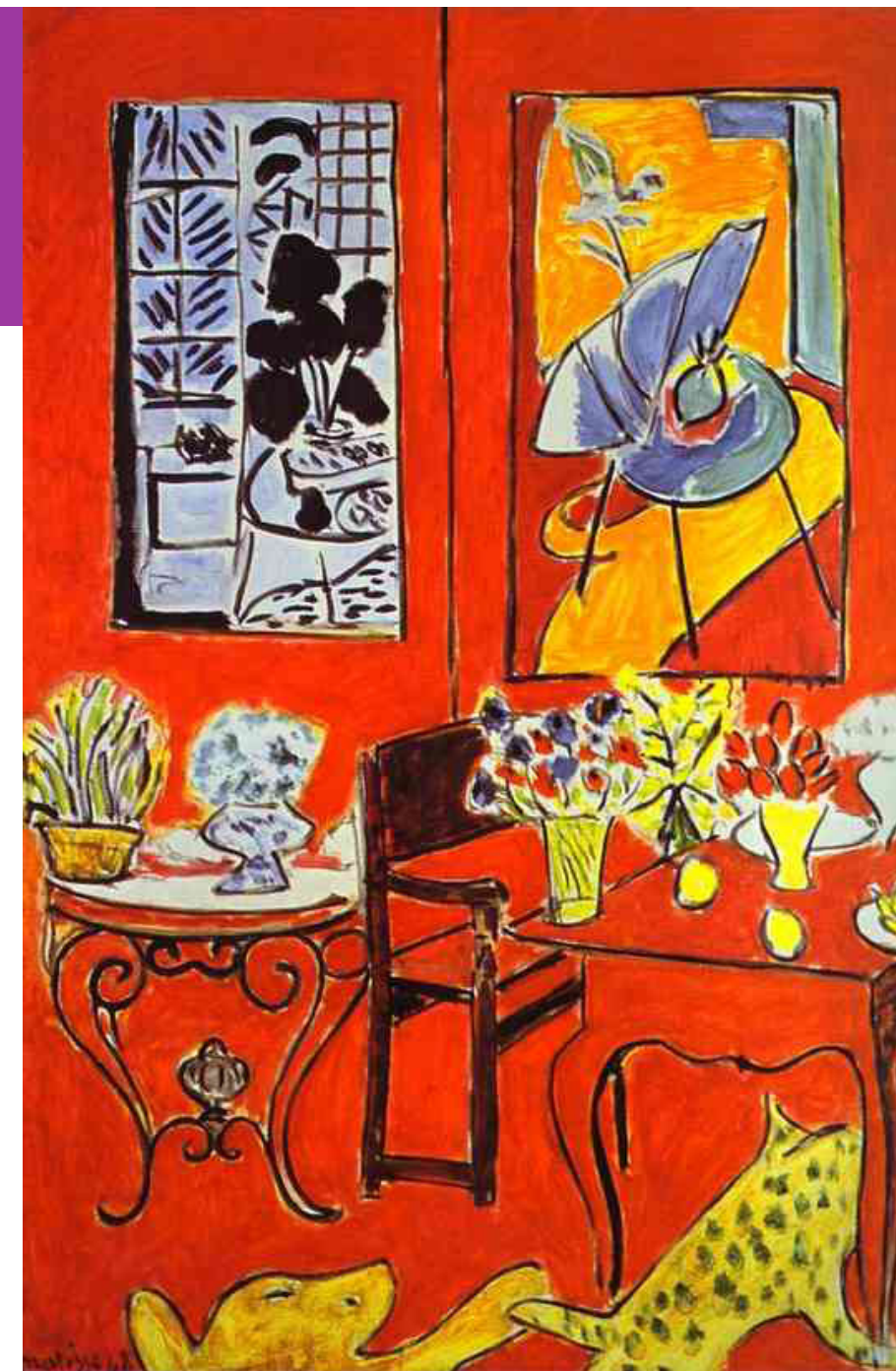
En konstnär som inspirerar mig mycket i dessa närstudier av en helhet är målaren Henri Matisse. I målningen *Grand intérieur rouge* från 1948 (Brill, 1967, s. 93) fångar Matisse ett rum mitt i ett ögonblick; på bordet blommor blommor i vaser och på golvet slinker en katt in under ett bord. När jag studerar stunden som Matisse fått fatt på och förevigat i sina penseldrag, så ser jag mer ju mer jag tittar. På väggarna hänger tavlor. Eller är det fönster? Ut i trädgårdar eller andra rum. Jag triggas av dom små frågorna i den lugna stunden, för mig förvandlas dom i och med stundens uppmärksammande till stora frågor. Och plötsligt vandrar mina ögon vidare över målningen och får syn på mer – se där, snirkliga ben på båda borden. Vad säger det om tiden och samhället som stunden porträtterats i? Vems är rummet? Är det ett riktigt rum i ett riktigt hem? Hur känner jag för färgen röd?

Små frågor är stora frågor. Matisse tränar mitt öga att se nya ögonblick, och inspirerar mig att berätta om dom på mina urnor.

Mellanlägen som fascinerar mig, fascinerar mig även i processen mellan ingen målning och färdig målning. Ibland har jag haft en idé om hur en målning ska bli när den är klar, men så har jag stannat någonstans på vägen och bestämt att nu är den färdig. Jag triggas av den "abstraktionen". Att det finns något mer kvar för fantasin. Jag har dessutom valt att medvetet lämna kvar spår av processen, skissade penseldrag och ristningar. På så sätt berättar mina målningar inte bara en historia om en händelse, utan också en historia om sin egen tillkomst.

Henri Matisse - *Grand Intérieur Rouge* (1948)

Foto: Brill, 1967, s. 93.

BILDEN PÅ FORMEN

Ibland får jag frågan om varför jag målar på en knölig, ojämn och rund lerytaya; istället för på en platt och jämn duk. För mig har det med frihet att göra. Från att vi kan hålla i en krita får vi lära oss hur en ska rita "rätt". Vi lär oss att se mönster och mallar, schabloner av verkligheten. En mun ritas med ett streck, ovanför strecket ritas två korta bågar och under strecket en lång båge. Detaljrikedomen i schablonerna ökar ju äldre vi blir, det blir svårare och svårare att "kunna rita". Jag har aldrig haft självförtroende i mitt ritande och målande. Har något mot all förmodan blivit bra, har jag skylt på slumpen och inte min känsla. Jag har känt mig stressad och hämmad av förväntningarna på schablonerna, mallarna och de förutbestämda mönstren.

Men när jag började rista och måla på storskalig lera hände något. Den där fyrkantiga platta förutsättningen fanns inte kvar längre, och därför inte heller förväntningarna på hur det "skulle vara". Jag var tvungen att ändra på allt - min kroppsposition, hur jag höll i kniven/penseln, hur jag rörde armen när jag drog en linje över den buckliga ytan som dessutom svängde i en båge. När jag väl dragit mina linjer och tagit mina penseldrag så vart också resultatet annorlunda från det på den platta duken, det platta pappret. Det var inte bara lerformen som böjde sig, det gjorde ju också bilden jag målat upp på den. Perspektiv försköts och former såg olika ut beroende på vilket håll jag betraktade dem från. Ramarna var borta och jag kände mig fri.

På leran känner jag mig befriad från mina förväntningar på hur det ska vara, för det går inte att leva upp till dem. Leran har också hjälpt mig att se bortanför schablonerna och förväntningar när jag skissar på det fyrkantiga pappret, mitt självförtroende är högre och jag litar bättre på min egna intuition.

GRAYSON PERRY

När jag varit på utställningar och sett Perrys urnor har jag haft svårt att relatera till och med dem. Jag har haft svårt att känna något alls, vilket har frustrerat mig då jag skarpt uppskattar historierna Perry berättar om - den lilla människan i den stora världen. Människor i min omgivning kopplar ständigt ihop mig med Perry och det är något jag förstår, då jag också målar människor på stora urnor. Men jämförelsen är också något jag haft svårt för. Efter funderingar kring varför hans urnor ger mig en opersonlig icke-känsla har jag kommit fram till att det är för att jag upplever hans figurativa gestaltning som väldigt schablonartad. När den här insikten formulerade sig i mitt huvud blev det plötsligt klart för mig varför jag har svårt för att tycka om dem. Under det här projektet har jag kämpat med att släppa mina inprogrammerade mallar och regler som talat om för mig hur en människa ska avbildas. Jag har målat på lera just för att jag vill komma ifrån schablonerna av hur saker och ting ser ut. Perry jobbar ofta med stenciler och dekaler och därför får hans urnor enligt mig lätt ett klistermärkt uttryck. Men nu i efterhand, när jag rätt ut min relation till hans urnor, har jag lättare att relatera till dem och det känns skönt.

Grayson Perry - Alan Measles and Claire Visit The Rust Belt (2017)
Foto: Stephen White/Courtesy the artist and Victoria Miro, London

TIDSDOKUMENTET

Jag tar tillvara på keramikens beständighet och har en långsiktig fantasi för mina urnor. Jag ser dem som tidsdokument som kommer lämnas efter mig och oss; tidsdokument som kommer utleva både hårddiskar och böcker. Böcker bleknar och förmultnar, hårddiskar behöver datorer och ström, och får absolut inte krascha. Kraschar mina urnor kommer deras skärvor ändå finnas kvar, bärande på information om människan av idag. Min fantasi är att någon av mina urnor kommer hittas om 15 000 år och berätta om en nutid i dåtiden på samma sätt som hållristningar idag berättar om människan av igår.

Handledare har under det här projektet frågat mig vem krukorna är till för. De har frågat om min målgrupp och hur jag vill att de ska presenteras. Ska de köpas och stå i ett hem, ska de ställas ut på gallerier eller smycka offentliga platser? Jag har inte riktigt kunnat svara på de här frågorna, det har varit svårt att se en självklar plats för urnorna. Men anledningen till det är att de är gjorda dels för min egen skull, för att låta mig utforska mitt egna konstnärskap. Och dels är de gjorda för att hittas i en framtid där jag inte kan vara med att påverka hur de ska tas emot.

Begreppet mikrohistoria har under det här projektet hittat mig. I ett pressmeddelande skriver Stockholms Universitet såhär "Mikrohistoria är den lilla människans historia, de vardagliga eller avgörande ögonblickens historia och de bevarade föremålen och minnenas historia." (My News Desk, 2018).

Mikrohistoria berättar inte bara historien om den lilla människan, för samhället är ju uppbyggt av oss "vanliga människor". Kunskap om den lilla människan är därför en god källa till kunskap om det stora samhället - om oss och vår samtid. Mina urnor berättar historien om en av de små människorna i mängden, samtidigt som de berättar en historia om samhället i stort.

JEAN-BAPTISTE- SIMÉON CHARDINE

För snart 300 år sen målade konstnären Chardine Tvätterskan. Han återspeglar en scen i en tvättstuga: en tvätterska som tvättar kläder i ett tvättkar och en pojke som sitter bredvid henne och blåser såpbubblor. På golvet ligger en katt och i rummet intill hänger en annan kvinna upp tvätten på tork. Vi kan läsa av scenen och förstå den. Vi känner igen rummet och människorna och vad dom gör. Men vad gör dom? Och vilken betydelse har deras handlingar? Vilken betydelse har dom? Vad är det tvätterskan tittar på? Är de båda kvinnorna vänner? Har pojken suttit med hela dagen? Jag uppskattar verkligen att Chardin valde att måla just den här situationen. Han tog ett vardagligt ögonblick, fyllt av klarhet och vaghet, och värdesatte det genom att ge det tid och respekt. Han lämnade efter sig just det där ögonblicket så att vi idag kan återuppleva det där ögonblicket, just nu, just då.

Jean-Baptiste-Siméon Chardine - La Blanchisseuse (1761)
Foto: State Hermitage Museum

PROCESSEN

Under den här processen har det praktiska varit ett nödvändigt. Görandet har tagit upp den största delen av min tid – jag har skissat, knådat, rullat korvar i multum, ringlat och ringlat, byggt uppåt och utåt och inåt, skurit och målat och skurit och målat om igen. Men trots att det har tagit den största tiden, men det har för mig inte den största betydelsen. Görandet är viktigt när det görs, det är värdefullt. Men för mig hade det gärna fått ta en dag att bygga upp min urna istället för fem, en dag att måla den istället för sju.

Jag har för varje urna utmanat mig själv genom att pusha mig ur min egen trygghetszon, och jag har varit noga med att inte stressa. Jag har varit noga med att närma mig både form och färg på olika sätt för varje urna, i min egen takt. Vid första mötet med handledare och examinator fick jag förslaget att låta mina urnor följa bilden även i sin form, att bygga mer skulpturalt. Genast fick jag upp idéer i huvudet på hur jag skulle kunna göra. Men när jag väl skulle börja jobba kände jag tydligt att jag ville undersöka alla steg på vägen, inte hoppa direkt från stram urna till skulptur. Jag har låtit mig själv spendera tid i processen, steg för steg. Att jag inte hunnit komma så långt att jag gjort en helt figurativt skulptural urna än gör mig ingenting. Det var en tanke som kittlade mig, men inte mitt mål med just den här processen.

Mellanlägen som fascinerar mig, fascinerar mig även i processen mellan ingen målning och färdig målning. Ibland har jag haft en idé om hur en målning ska bli när den är klar, men så har jag stannat någonstans på vägen och bestämt att nu är den färdig. Jag triggas av den "abstraktionen". Att det finns något mer kvar för fantasin. Jag har dessutom valt att medvetet lämna kvar spår av processen, skissade penseldrag och ristningar. På så sätt berättar mina målningar inte bara en historia om en händelse, utan också en historia om sin egen tillkomst.

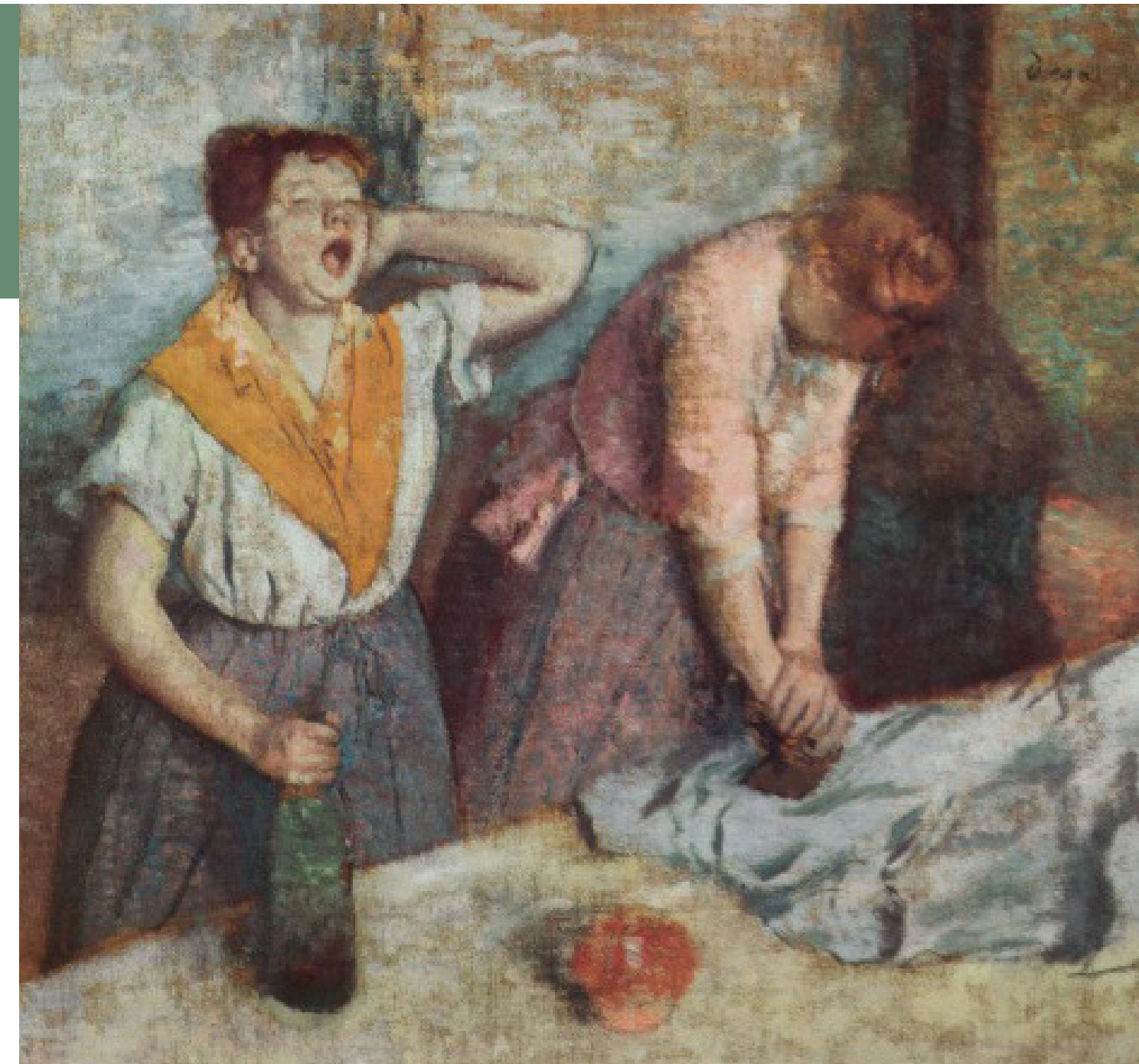
Hela processen är fullproppad av beslut. Hela tiden. Så många beslut att jag inte kan minnas det förra för att göra beslut för nästa. Tumavtryck, slät yta. Form i ringlandet. Vilken lera? Temperatur? Hur många procent färgkropp i engoben? Vilket engoberecept ska jag välja? Vilken färg ska jag använda nu? Penseldragens riktning. Fler nyanser? Vad ska jag lämna omålat? Räcker det nu? Eller behövs något mer? I så fall vad? Hur ska jag glasera? Överallt eller bitvis? Vilka bitar? Vart ska jag placera motiven på urnan? Vilka motiv passar på den här kroppen? Vilken form vill den här bilden bli uppbyuren av? Hur kommer jag dit? Ska jag markera ytterkonturerna här eller ska jag låta färgfälten möta varandra? Vågar jag stanna nu? Är det klart nu?

Speciellt svårt hade jag med besluten på den gröna urnan. Jag visste inte hur jag skulle tänka med bildens konturer, skulle jag låta den vara som den var, eller skulle jag förtydliga med linjer? Jag blev påmind om att inte glömma bort den undersökande processen, och rådd våga lämna linjerna. Våga stanna måleriskt. Linjer framhäver och gör ett fokusskifte. Linjer kan läsas som viktigare än det linjelösa, vilket kan missgynna helhetsbilden. Jag blev påmind om att linjer inte enbart tillför, utan även tar bort. Utan linjer kan bilden upplevas öppnare och bli lättare att komma nära. Bilden bjuder in sin betraktare i sin diffushet, oh öppnar upp för fler möjligheter.

EDGAR DEGAS

En annan konstnär som inspirerat mig i hans vardagliga skildringar är Edgar Degas. I målningen Strykande kvinna porträtterar han två kvinnor i ett tvätteri, den ena kvinnan håller i en butelj och är mitt i en gäspning, den andra lägger hela sin kroppstyngd på ett strykjärn. Bakom dem hänger vita linnen på tork. Degas fångar här ett flyktigt, alldagligt ögonblick, laddat med stillhet och dramatik.

Degas ägnade en kvarts sekel åt att måla tvätterskor, och ofta målade samma komposition om och om igen. Han var uppslukad av ögonblicket och representationen av den oheroiska och nakna vardagen; och spenderade mycket tid, energi och tankar tillsammans med den. När jag funderar över varför jag blir så tagen av dessa målningar med till synes trista motiv så tror jag att det är för att jag tvingas tänka på dem. Vad händer i målningen? Inget särskilt, men också något vagt som kan vara svårt att förstå. Varför har Degas lagt ner så mycket tid på just det här ögonblicket? Varför har det blivit förevigat? Degas målningar får mig att tänka ett steg längre, och det gillar jag.

Edgar Degas - Women Ironing (1884-1886)
Foto: Fine Art America, 2012.

BETTY WOODMAN

Woodman är en keramiker som arbetar med relationen mellan tvådimensionella ytor och tredimensionella former. I hennes *"The Summer House"* uppskattar jag hur bordet börjar i en tredimensionell skulptur för att fortsätta in i en tvådimensionell målning.

Efter att jag påbörjat mina två sista urnor och låtit delar av motiven lämna urnans runda yta för att istället sticka ut och bli tredimensionella, har jag äntligen känt hur Woodmans arbeten landat i mig. Tidigare har jag tyckt om dem, men inte riktigt vetat varför, och jag har inte heller känt att jag förstått mig på dem. Kanske delvis för att det förväntats av mig, av olika handledare jag haft. Men inte förns nu har jag kunnat översätta henne in i mitt eget arbete. Att låta en del av motivet "sticka ut", och en annan del "fortsätta in" i urnan med hjälp av färg känns väldigt spännande och är något jag vill utforska mer i framtiden.

Betty Woodman - The Summer House (2015)
Foto: Mark Blower, courtesy of ICA London.

HEMMA HOS MAMMA OCH PAPPA

När jag kommer hem till mamma och pappa äter vi ofta älgfärs. Vi skalar kokt potatis och mosar in den i den gräddiga färsen, potatisen blir mindre torr då. Mamma och pappa dricker folköl ur glas och Herman sitter bredvid och väntar på att få slicka tallrikarna.

UNDER OSS LIGGER KUNGAR BEGRAVDA

Ögonblicket är just nu, men samtidigt hände det förut. En fjäril flyger förbi och jag börjar känna mig hungrig, och under våra fötter ligger kungar begravda. Ibland blåser det i trädkronorna och ibland slickar en hund på din hand.

KISSNÖDIG MEN INTE ENSAM

Om att dela de små stunderna men
en vän. Att inte skämmas och att inte
döma och om att vara avslappnad och
självklar med varandra. Ibland beställer
vi in en öl till innan vi åker hem och
sover över.

PA GOLVET STAR

DET HINKAR

Om att vila i varandras närhet, med eller utan faktiskt kontakt. En tillvaro i en samvaro och en känsla av vara med. Vi litar på varandras närhet och när vi kommit hem från verkstaden äter vi fryspizza tillsammans i sängen och tittar på Netflix.

AVSLUTANDE TANKAR

Min canvas är rund och i sin rundhet besitter den evigheten. Stunden jag väljer att måla upp på urnan blir en del av denna evighet. Bilden har ingen början och inget slut, vandrar vi runt krukans pågående ögonblicket för alltid. I och med detta kan jag med mina urnor berätta om en evigt existerande tillvaro.

Att få jobba stort är att jobba med hela kroppen och att få skapa andra kroppar. Kropp möter kropp. Jag vill att mina verk inte bara ska möta dess betraktare visuellt, utan också rent fysiskt. Jag vill att mina urnor ska göra intrång i dess betraktares värld, möta deras kroppar med sin egen kropp, bli ett något tillsammans. Inte bara mötas i blicken. A full body experience. Ett mer relaterbart möte, och ett personligare möte.

Under det här projektet har jag tränat upp min självkänsla och min trygghet i att teckna och måla, jag känner mig friare och bekymmerslösare än vad jag gjort förut. Övning ger färdighet. Jag har blivit skickligare på att se och återge linjer och former, vad nu skicklighet egentligen innebär. Framför allt har jag blivit bättre på att känna tillit till mig själv och min egen kapacitet och känsla.

Jag har i hela mitt liv känt att jag inte har kunnat rita och måla. Nu har jag gått den långa vägen, för att tvinga mig själv att släppa på mina förväntningar. Urnornas runda former har gjort det omöjligt för mig att teckna och måla som jag är van vid att göra på papper. Och nu kan jag måla på lera. Nu vill jag tillbaka till den platta ytan, jag vill ta min frihet under armen och måla på papper och tyger, väggar och golv och strunta i mina förutfattade meningar.

REFERENSLISTA

Bok: Brill, Frederick. (1967) Matisse London: Paul Hamlyn Limited

Hemsida: Nationalencyklopedin, urna. <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se> (hämtad 2018-04-29)

Citat: Claudia Clare. <http://www.claudiacclare.co.uk/biography.html>

BILDREFERENSER:

Bild: *Alan Measles and Claire Visit The Rust Belt (views of both sides)*. Perry, Grayson. NYR Daily. <http://www.nybooks.com/daily/2017/09/06/the-outside-in-art-of-grayson-perry/> (hämtad 24-04-2018)

My News Desk, Den lilla människans historia. <http://www.mynewsdesk.com/se/su/pressreleases/den-lilla-maenniskans-historia-992248> (hämtad 2018-04-26)

Bild: *Grand intérieur rouge*, Matisse, Henri. Brill, Frederick. (1967) Matisse London: Paul Hamlyn Limited

Bild: *The Laundress*. Chardin, Jean'Baptidte'Siméon. State Hermitage Museum. <https://www.arthermitage.org/Jean-Simeon-Chardin/Laundress.html> (hämtad 12-04-2018)

Theatre of the Domestic. Woodman, Betty. ICA London. <https://www.ica.art/whats-on/betty-woodman-theatre-domestic> (hämtad 24-04-2018)

Bild: *Women Ironing*. Degas, Edgar. Fine Art America. <https://fineartamerica.com/featured/women-ironing-edgar-degas.html> (hämtad: 25-04-2018)

Emergency
NCE
don't run